

*We wanderers, ever seeking the lonelier way,
Begin no day where we have ended another day;
and no sunrise finds us where sunset left us.*

Even while the earth sleeps we travel.

*We are the seeds of the tenacious plant,
and it is in our ripeness and our fullness of heart
that we are given to the wind and are scattered.*

Kahlil Gibran

11 52001 64225 2

JERVIDAL PHOTOGRAPHY - Et Årtis Rejser

JERVIDAL PHOTOGRAPHY

Et årtis rejser

Jervidal Photography består af Tommy og David Jervidal, som er far og søn. Tommy er uddannet klassisk guitarist, men har også arbejdet som journalist. I 2005 arbejdede Tommy som fotojournalist på Jyllands-Posten og en dag spurgte 13-årige David, om han måtte låne Tommys digitale kamera. Det måtte han gerne, og efter en frisk cykeltur rundt om Brabrandssøen var David skruet på fotografiet.

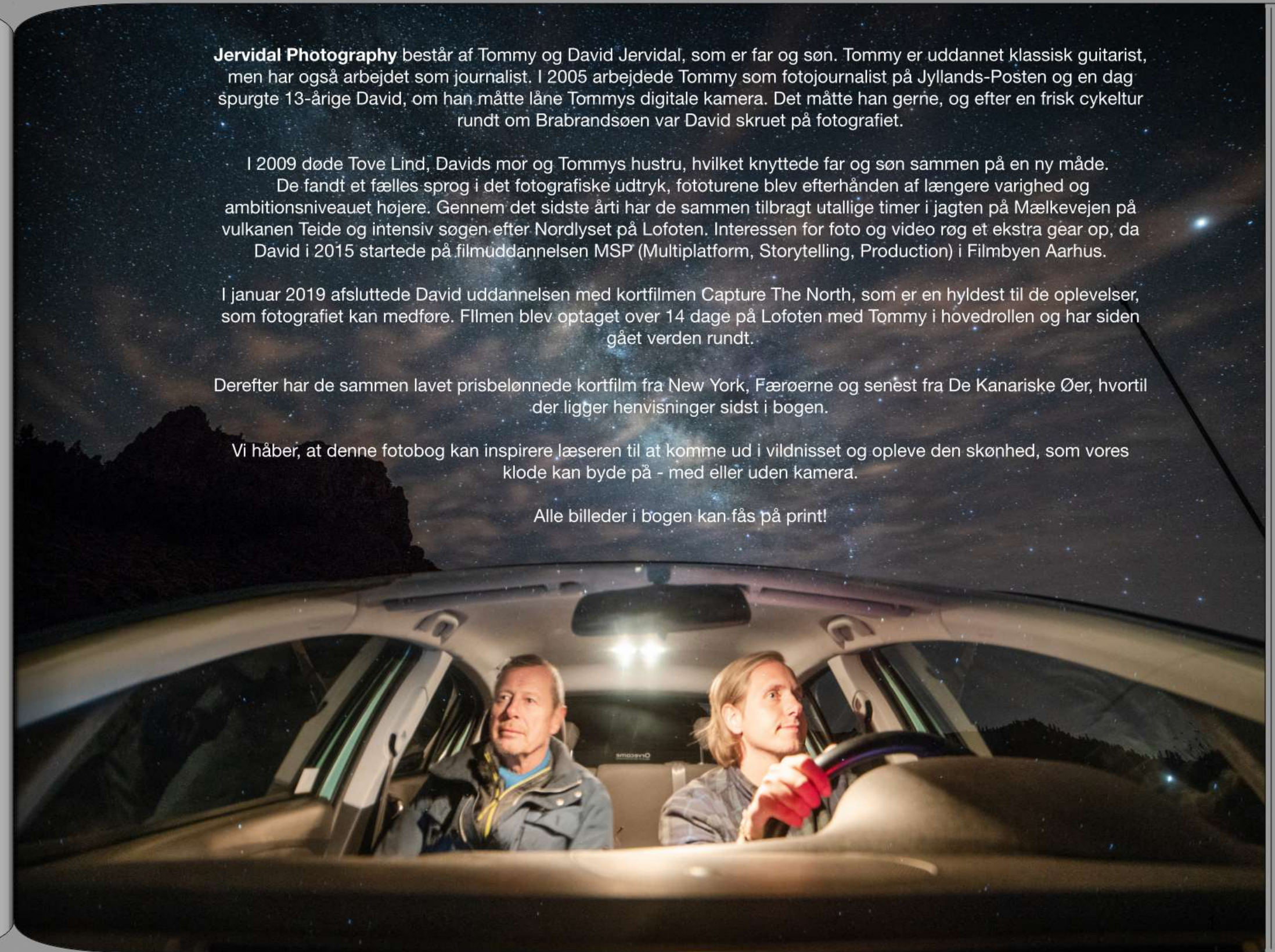
I 2009 døde Tove Lind, Davids mor og Tommys hustru, hvilket knyttede far og søn sammen på en ny måde. De fandt et fælles sprog i det fotografiske udtryk, fototurene blev efterhånden af længere varighed og ambitionsniveauet højere. Gennem det sidste årti har de sammen tilbragt utallige timer i jagten på Mælkevejen på vulkanen Teide og intensiv søgen efter Nordlyset på Lofoten. Interessen for foto og video røg et ekstra gear op, da David i 2015 startede på filmuddannelsen MSP (Multiplatform, Storytelling, Production) i Filmbyen Aarhus.

I januar 2019 afsluttede David uddannelsen med kortfilmen Capture The North, som er en hyldest til de oplevelser, som fotografiet kan medføre. Filmen blev optaget over 14 dage på Lofoten med Tommy i hovedrollen og har siden gået verden rundt.

Derefter har de sammen lavet prisbelønnede kortfilm fra New York, Færøerne og senest fra De Kanariske Øer, hvortil der ligger henvisninger sidst i bogen.

Vi håber, at denne fotobog kan inspirere læseren til at komme ud i vildniset og opleve den skønhed, som vores klode kan byde på - med eller uden kamera.

Alle billeder i bogen kan fås på print!

De Kanariske Øer

Jagten på Mælkevejen

I ensom majestæt ligger Tenerifes berømte vulkan, Teide, midt på øen i 3.700 meters højde. Her kommer temperaturen ofte ned under nul grader, og så falder nedbøren som sne, der kan ligge i månedsvis. Når skyerne blæser ned under vulkanen kommer toppen til at ligne et svævende isbjerg, og et sådant skue tiltrækker turister i hundredetusindevis. Udsigten fra toppen af Teide ud over Tenerife er unik, men udsigten til vulkanen set fra nabøerne Gran Canaria og Gomera er mindst lige så fascinerende. Med det mellemliggende vand fremstår Teide som et helt surrealistisk isbjerg i horisonten.

Fotografer fra hele verden valfarter naturligvis til Tenerife og Teide, og Jervidal Photography er ingen undtagelse. Siden det første besøg i 2012 har vi afsat mange juleferier til Tenerife, men vi var lidt skuffede over, at vi ikke kunne finde Mælkevejen - indtil vi i 2017 fandt ud af, at Mælkevejen kun var synlig i sommerhalvåret.

Så fik vi travlt med at bestille en sommerrejse, og i begyndelsen af maj stod vi sammen med snesevis af fotografer og forevigede en smuk solnedgang ved Rock Garcia få kilometer fra Teide. Ved mørkets frembrud falder temperaturen hurtigt mod frysepunktet og det tynder godt ud i fotografierne. Ved midnat kommer Mælkevejen frem i al sin magt og væld. Et imponerende syn, som vi bliver ved med at beundre, mens vi rigger an til timelapses, som består af 200 enkelt fotos taget over ca. 100 minutter. Det giver en varighed på 8 sekunders video, og mens kameraet arbejder solo på stativet, udnytter vi tiden til armbejninger og hop på stedet for at holde varmen.

Samtidig er der god tid til at reflektere over, hvor stort et univers vi er en del af, og hvor små vi mennesker er på denne smukke jordklode, som vi forhåbentlig snart lærer at passe bedre på. De daglige småproblemer bliver mikroskopiske i det gigantiske lyshav med milliarder af sole, planeter og galakser.

Der er kun ét hotel, Panador, i nærheden af Teide, og normalt vælger vi det fra, fordi priserne er alt for høje, men denne aften har vi bestilt en overnatning for at fejre synet af Mælkevejen. Da klokken nærmer sig 02, vil sønne gerne tilbage til hotellet, men jeg har llllllige gang i en spændende timelapse så klokken bliver over fire, før vi tænderklaprende af kulde kan starte bilen og køre tilbage til Panador.

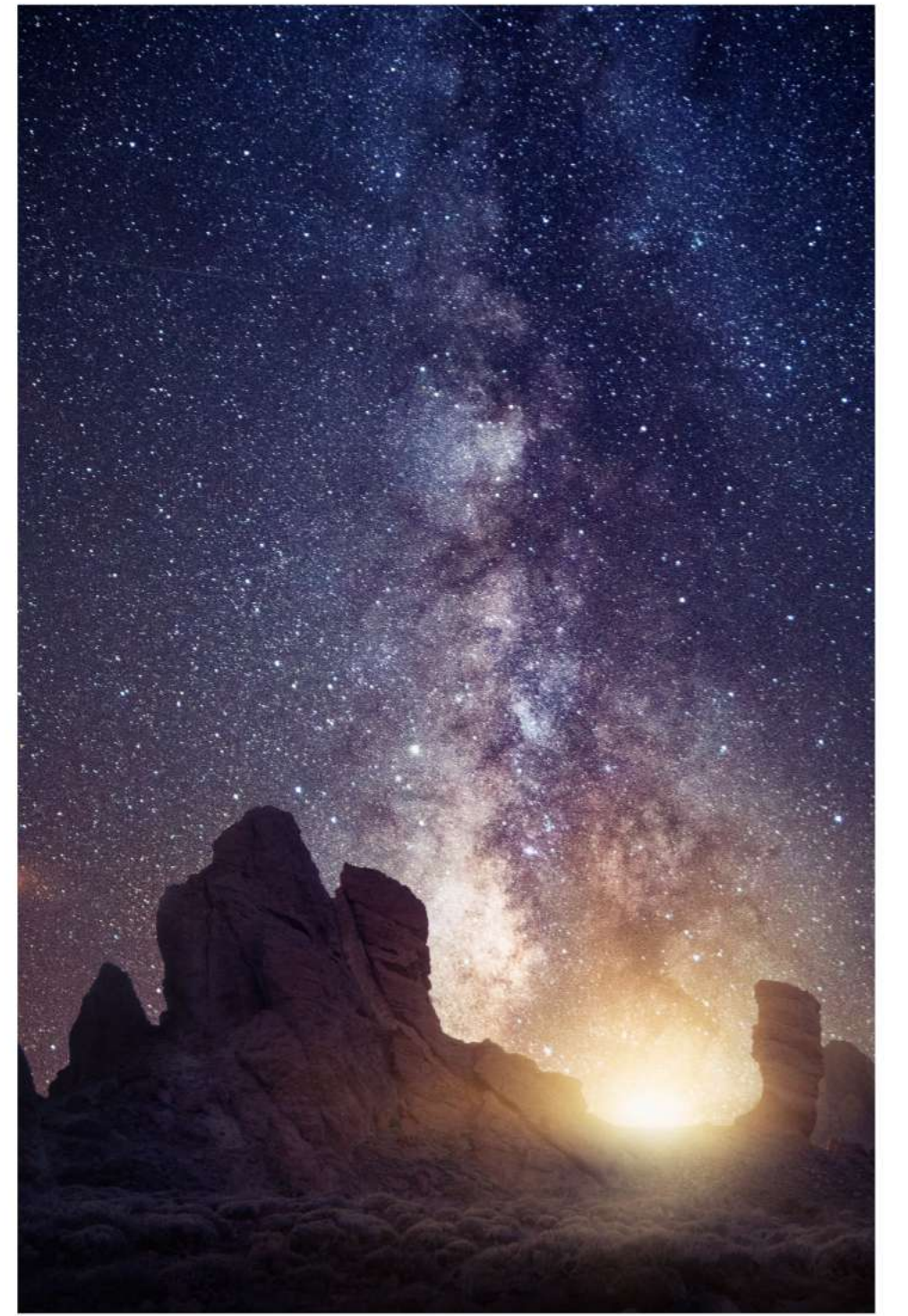
Her viser indgangen til hotellet sig imidlertid at være låst - trods skiltning om døgnbetjening. I lang tid står vi og banker på døren uden at der kommer nogen. På grund af kulden bliver det efterhånden uudholdeligt at stå foran hoveddøren og først efter lang tids gentagen banken og råben sker der endelig noget. En søvndrukken receptionist dukker op og beklager meget, at der er låst, men vi skynder os blot op på værelset og får hurtigt åbnet for hanen til badekarret. Kort efter kan vi mærke, hvordan de kolde lemmer bliver tøet op i det varme vand og aldrig har vi nydt et karbad så meget.

Tommy

200 milliarder af solens slægtinge

Det forekommer mig ufatteligt, at man kan stå med benene plantet på Jorden og beskue vores egen galakse på nattehimlen. På vulkanen Teide på Tenerife, hvor der er minimal lysforurening, skulle der efter sigende være gode chancer for at se Mælkevejen, det har min far læst - og nu står jeg, gennemfrossen midt om natten i størknet lava, og tilbringer min femte juleferie sammen med farmand på Tenerife, i jagten på at fotografere vores egen galakse. Solen står op om en time, og vores jagt har hidtil været resultatløs. Man kan fornemme en vis utilfredshed i kroppen.

Efter endnu en nat i minusgrader i 3,7 kilometers højde, med armbøjninger som eneste varmekilde, mærker jeg en vis fortvivlelse over, at jeg stadig ikke kan finde det lange lysende bånd over nattehimlen. Men i dette øjeblik undrer jeg mig endnu mere over, hvorfor vi ikke har brugt mere tid på den fantastiske strand, som ligger et par timers kørsel væk herfra.

I stedet har vi brugt hele ferien på at finde 200 milliarder stjerner på nattehimlen - og det er åbenbart som at finde en nål i en høstak. Jeg kigger over på senior og kan se på hans blik, at han også må erkende nederlaget. Jagten må indstilles, og om tre timer kører vi mod lufthavnen.

En måned senere

Mælkevejen er ikke blevet skænket en tanke, siden vi kom hjem fra Tenerife. Til gengæld kunne jeg mærke en form for frihed, fri fra de lange iskolde nætter på Teide.

En dag inviterede Tommy mig med på Stenomuseet i Århus. Her kom åbenbaringen (måske fem år for sent):

Man kan kun se midten af Mælkevejen i sommerhalvåret. I vinterhalvåret er det kun udkanten af Mælkevejen der kan ses - som har langt færre stjerner.

Før jeg vidste af det, var vi tilbage på vulkanen i foråret 2018. Nu med en genvunden entusiasme, og vi glædede os ligefrem til endnu en iskold nat med armbøjninger.

Kl. 02:15 ved et faldefærdigt hus, så min far og jeg midten af Mælkevejen rejse sig fra horisonten.

Med det blotte øje kunne man fornemme det sorte hul i midten, som Mælkevejen kredser omkring. Og som jeg på en måde også kredser omkring.

Godt nok reflekteredes Mælkevejen i mine øjne den nat. Men jeg var stadig ikke kommet tættere på at kunne forstå, hvordan det var muligt at stå på Jorden og kigge sin egen galakse i øjnene.

David

Færøerne

FANTASIA

Om tusinde år,
ja om millioner af år
skal jeg fortælle dig:
Ved du hvor du er?
Du er i mit hjerte.

“Ja!” vil jeg svare dig glad
fra de tidløse himmelegne hvor jeg vanker:
Jeg er i dit hjerte,
og hvor er jeg lykkelig!

Jeg er saltet i dit blod,
den urgamle smag af havet du kom af.

Jeg er det evige tidevand
af nat og dag i dine øjne
som lyset skabte
og som genskabte lyset
og gav det indhold.

Jeg er labyrinten i dit øre,
ambolten og hammeren
som finhamrer verdens råstof af lyd
og skænker det mening.

Jeg er luftningen
der går i dine lungers kroner,
ilten og kulsyren
som de evigt udveksler
med jordens hjemlige grønhed.

Jeg er fugten i din mund,
smagsløgene på din tunge,
saltsyren i din maves kolbe,
kraften i dine indvolde
der uddrager essensen af jordens kerne
og mætter livscellernes myriader
i dit legeme.

Jeg er tilblivelsens dybe mysterium
i dit indre
i hvis mørke månen
uset tændes og slukkes.

Jeg er den unge ensomme frugt
på din livmoders ældgamle verdenstræ
og jeg er mælkenes kildespring
i dine bryster.

Jeg er kalken i dine knogler,
smidigheden i dine sener og ledemod,
hornet i dit hår og i dine negle.
Og jeg er den fyrige vellugt
af din huds porer.

Jeg er hæftigheden
i dine arteriers bjergfloder
og sagtmodigheden
i dine veners blå delta.
Jeg er den hvidnende energi
i dine nervers lynforgreninger,
ja, jeg er livets elektriske ladning
i din sjæl.

Jeg er de frygtløse tænder i dit smil
når du er glad.
Jeg er ømhedens hemmelige sødme i din sorg.
Jeg er ildhvirvlen i din angst,
og min rasende kærlighed
skal brænde din smerte til aske!

William Heinesen

Island

Vitara

Jeg har aldrig været specielt glad for at køre bil. Men der var nu alligevel noget fedt over at køre i en Suzuki Vitara på Island. Lyden af 140 heste fra en 1,5 tons firehjulstrækker kunne et eller andet, og et lille smil på læben ved motorstart gjorde det svært at skjule køreglæden.

Ind imellem undrede vi os lidt over lugten af brændt gummi, når bilen blev sat i gear og fik en smule gas, men da lugten hurtigt forsvandt og bilen i øvrigt kørte udmærket, tænkte vi ikke videre over det.

Efter 10 fantastiske dage på Island, med dobbelte regnbuer på Skogafoss, de smukkeste landskaber ved Kirkjufell, snestorme og meget mere, skulle farmand og jeg afsted mod lufthavnen. Det er altid en smule trist at skulle sige farvel til et spændende land, men det er også rart at komme hjem igen.

Senior kører bilen, og da han nær Reykjavik skifter gear, sætter speederen pludselig ud. Den er totalt død, og mens Suzukien taber fart, får han heldigvis drejet bilen ind til siden i rabatten. En sort røg stiger op fra motoren, og hvis man har spillet GTA ved man godt, hvad klokken er slået. Her vil bilen udskille røg i godt 30 sekunder, hvorefter den springer i luften, så vi får hurtigt reddet os ud af bilen. Mens adrenalinen pumper rundt i kroppen står vi i rabatten og afventer Suzukiens næste træk. Heldigvis bliver det ikke en eksplosion, men i stedet mindre og mindre røg.

Jeg fryser. Helt ind i skelettet, og det er jo logisk nok. For der er virkelig koldt på Island. Internettet virker ikke, og mens vi leder efter telefonnummeret til autoværkstedet, trænger kulden sig endnu mere på. Jeg begynder at blaffe, men uden held, og inde i bilen ved rattet sidder farmand og ligner én, der har brug for et miraklet. Og så sker det! En bil holder ind foran os, og en yngre langhåret mand i shorts, klipklappere og t-shirt, træder ud.

“Hvad er der galt?”, spørger han os og snuser lidt inde i bilen og omkring motorhjelm. Inden vi når at svare, responderer han selv: “Det er koblingen. Den er brændt af.”

Den fremmede forklarer, at han er mekaniker, og at han godt kender den type koblingsproblemer, som Suzukien åbenbart er kendt for. Det er vi glade for at høre, for så er det ikke vores køreegenskaber, der fejler noget.

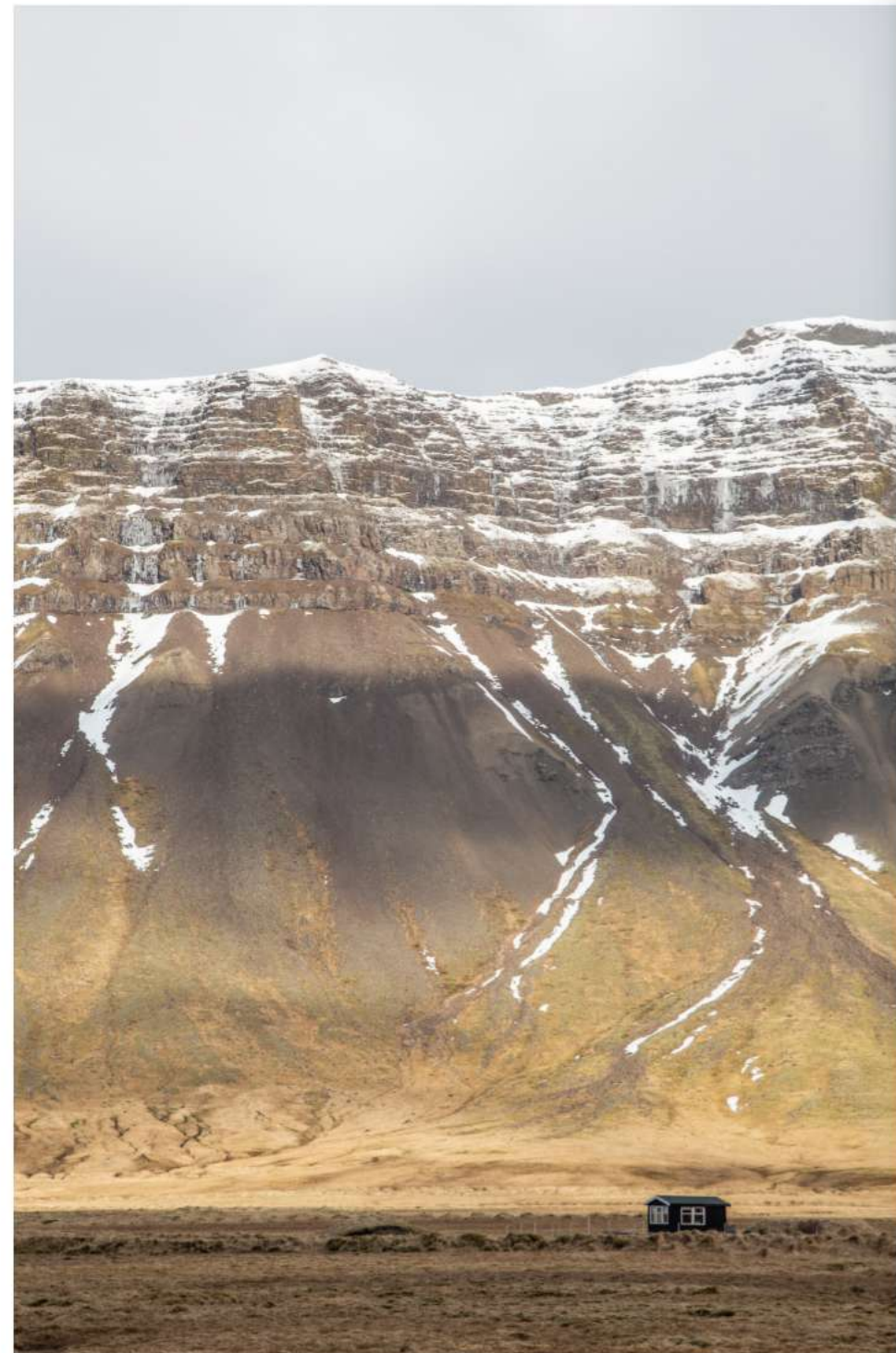
To små piger, omkring 5 og 10 år, også iført shorts, klipklappere og t-shirt, træder ud fra den fremmedes bil. De hilser på os og skal lige lugte til koblingen, inden de begynder at lege i sneen - i klipklappere og korte bukser!

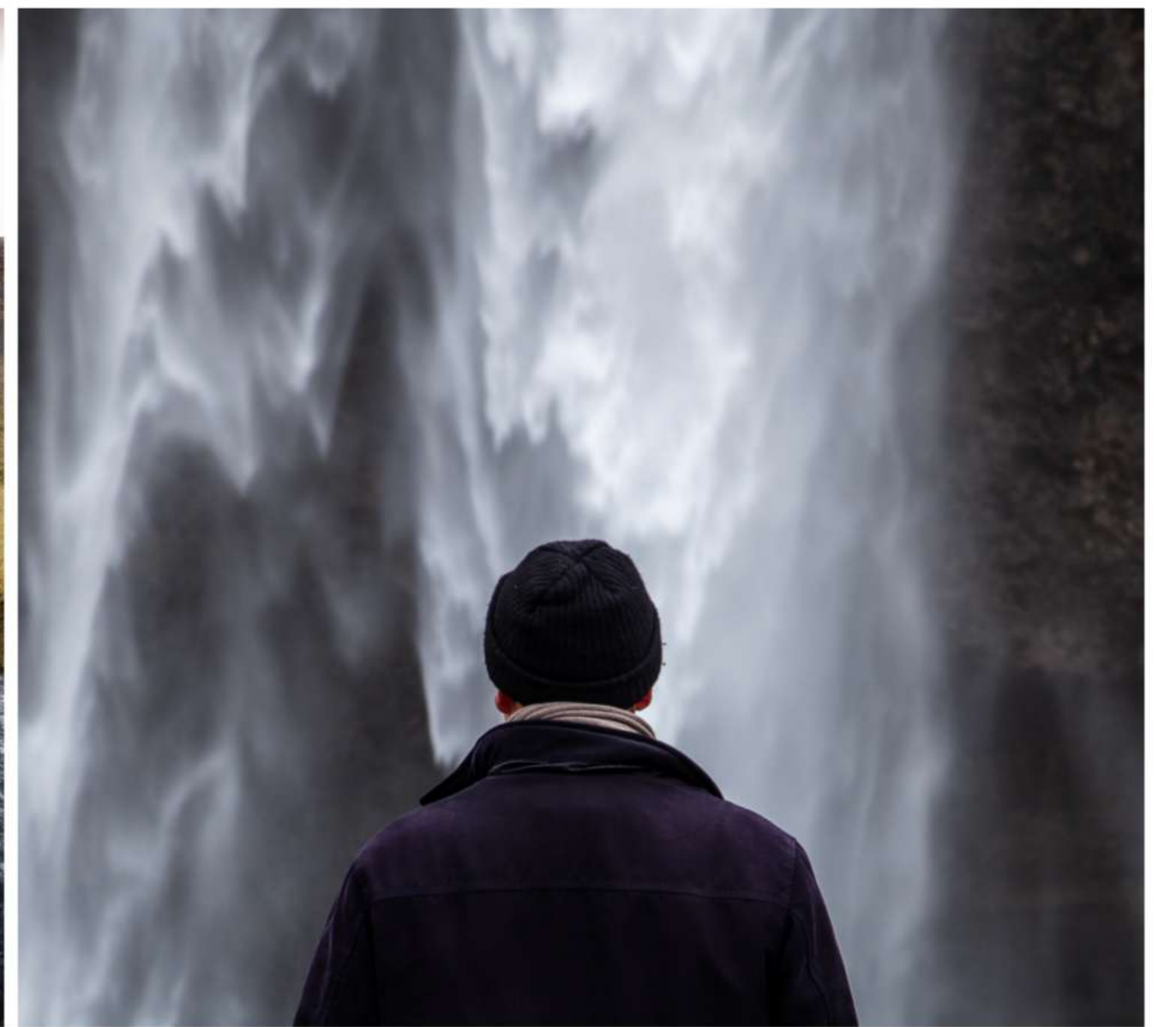
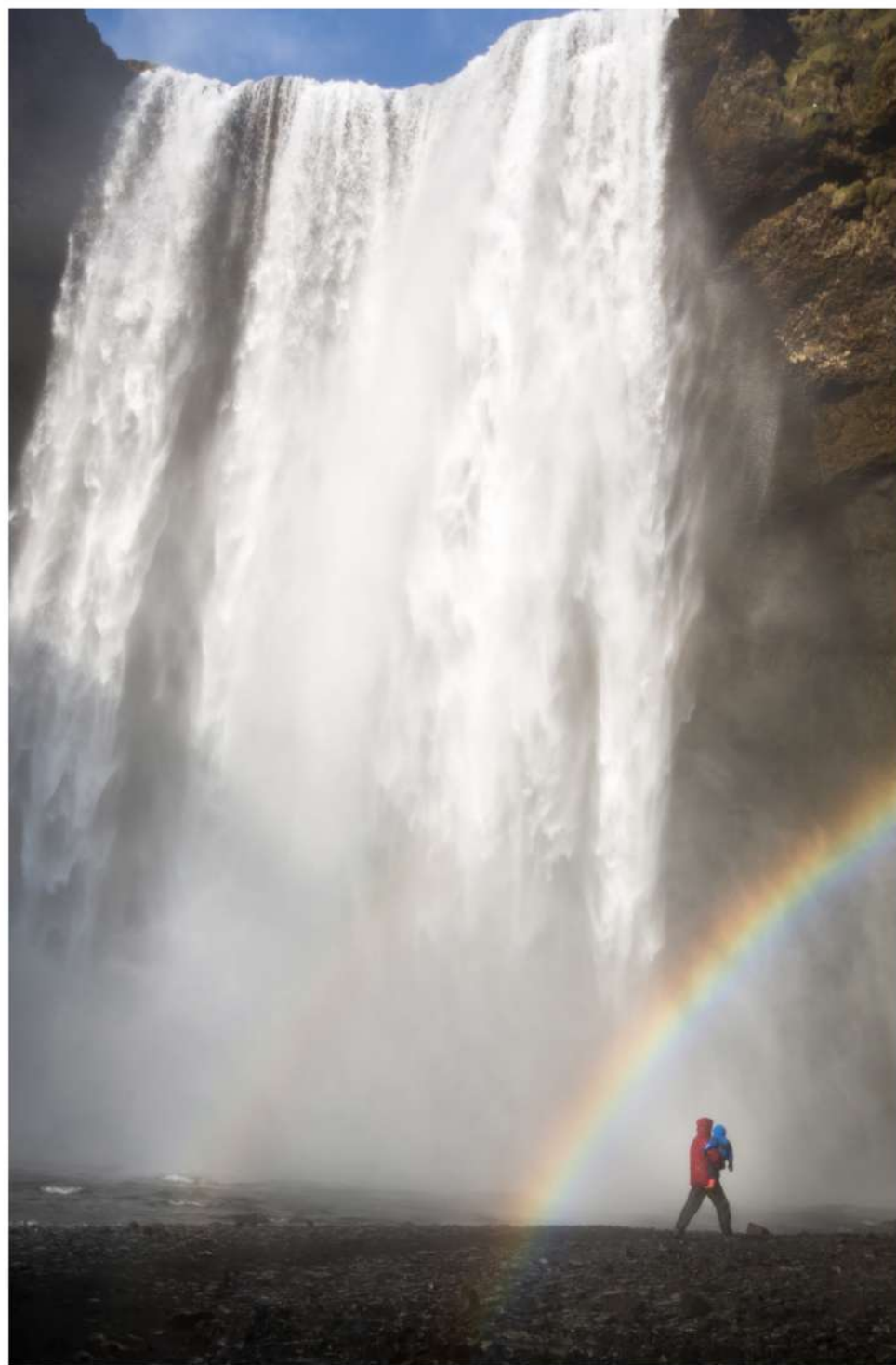
Tommy forklarer, at han forgæves har ledt efter nummeret til autoværkstedet og den fremmede siger med et lille kækt smil: “Har du kigget på bilnøglen.” Og rigtigt nok, der stod nummeret på et lille vedhæng til nøglen.

Vi takker vores redningsmand mange gange, og da han kører videre med sine charmerende døtre, tænker vi på om alle islandske familier måske er lige så seje, eller om det var et enkeltstående unikt møde. Tommy får ringet til autoværkstedet, som først kan komme om halvanden time, men det er helt okay.

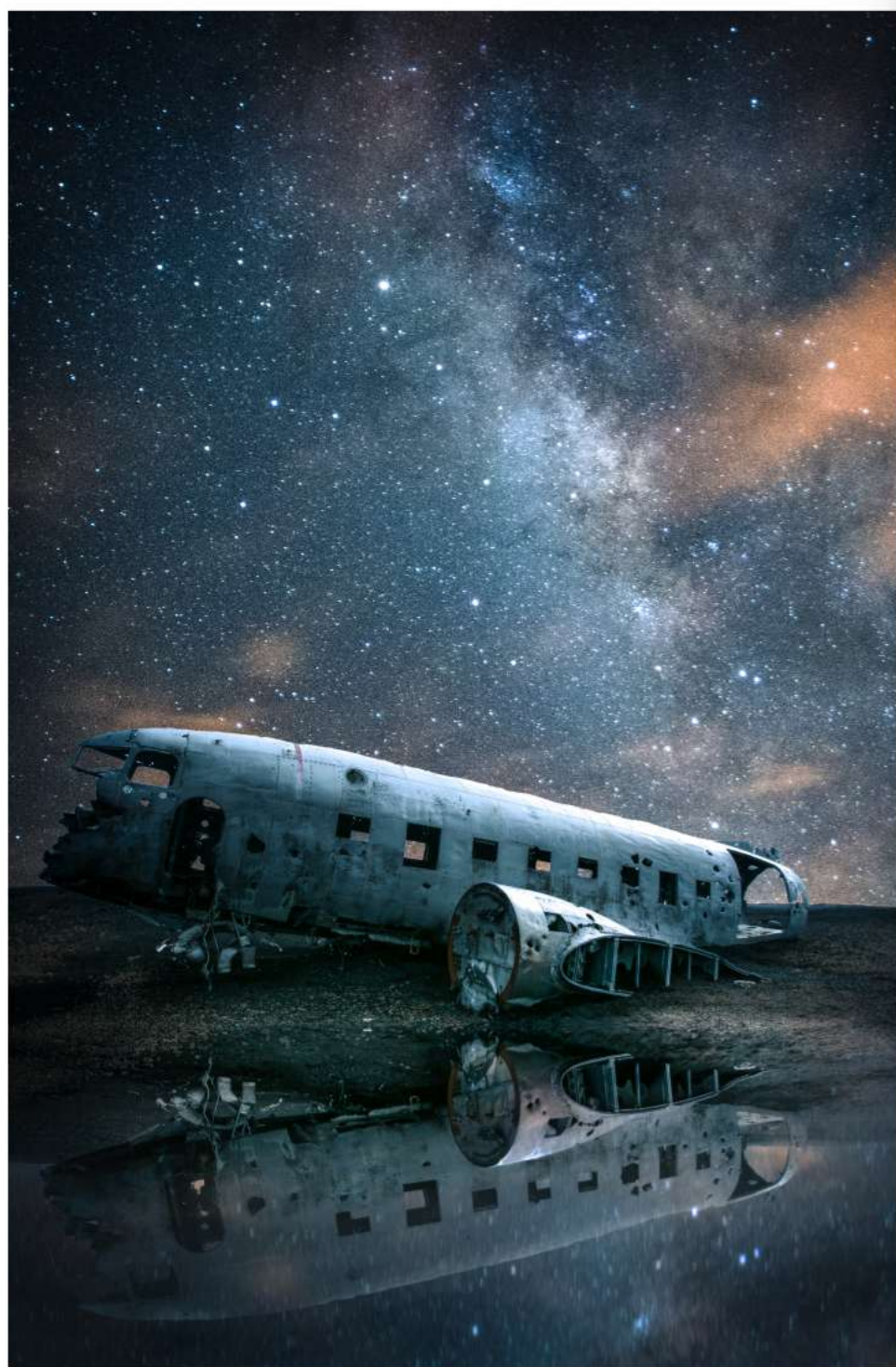
“Det er godt nok en skam, at vi ikke har pakket shorts og klipklappere”, siger jeg til farmand og vi griner begge.

David

SNE

Dalende stilhed
falder som krystaller omkring mig
jeg stoppede op
og lod synke til bunds

Små flager af is
ligger henover vejen, som knaser
når jeg begynder at gå.

Petruska Peters

Nord-Norge

Jagten på Nordlyset.

Sneen faldt tidligt på Lofoten i 2019. På vores rejse 16.-27. oktober havde vi ikke forventet at se sne, men natten til d. 23. oktober kom et større snevejr ind over Hamnøy på Lofoten.

“Det sner, på med rygsækken og ud - NU,” kommanderer David, mens han gør sit fotogrej klar. I det næsten vindstille vejr falder de store snefnug tungt, mens David får dagens første optagelser i kassen. Under morgenmaden spørger vi vores værtinde, om hun mener, det er forsvarligt ovenpå snevejret at bestige det berømte bjerg, Reinebringen.

“Jeg ville ikke vove det, for det har regnet i mange dage, og der er ekstremt glat og vådt”, svarer hun. Imidlertid har vi mere lyst til at lytte til Søren Kierkegaard, der siger: “At vove er at miste fodfæste en kort stund. Ikke at vove er at miste sig selv”, så efter morgenmaden sætter vi bilen i gear mod Reinebringen.

Udenfor den lille by, Reine, parkerer vi bilen og vandrer godt en kilometer til fods, indtil vi når foden af Reinebringen. Herfra er der 448 meter opad før man rammer toppen, og vi kan godt forstå vores værtinde. Opstigningen er både stejl og glat, og allerede på det første stykke pibler smeltevandet i stridende strømme omkring støvlerne. Heldigvis er de tætte med nyligt imprægneret læderfedt, og efter et kvarters tid fra busk til busk i slalom-bevægelse ankommer vi til en stensti. Det er heldigvis en gedigen, robust sti, der består af brosten og større kampesten. I sirlige rækker bugter den sig op gennem landskabet mod toppen, og der er uhyre glat mange steder pga. sneen og vandet. Vi møder en del turister i små grupper fra forskellige lande på vej ned, og de advarer os mod et ekstra smattet og farligt føre højere oppe. Vi fortsætter naturligvis, men må ofte holde tungen lige i munden for ikke at skride, og da stenstien slutter omkring 100 meter fra toppen, er det lige ved at gå galt. Underlaget skrider under mig, jeg mister fodfæstet og falder på alle fire med stativ, rygsæk og fotogrej over mig. Heldigvis er jeg godt klædt på med tykt tøj og handsker, så arme, hænder og ben tager ikke skade, men det sidste stykke vej op til toppen bliver med små museskridt og tager ekstra lang tid. Da vi endelig når toppen af Reinebringen er der heldigvis fladt på et større område, og vi er heldige, at der ikke er andre fotografer til stede i den første halve times tid. Den udnytter vi til at sætte dronen op og får flotte optagelser i kassen.

Med over halvdelen af turen overstået har vi oplevet mange fantastiske scenarier, men drømmen om at se det smukke nordlys er endnu ikke indfriet. Kun små glimt med sporadiske strejf af grønne farver på nattehimlen har det været os forundt at skue, men heldigvis er nordlyset lige om hjørnet. På køreturen nordpå mod Senja og Segla kommer det frem i nattemørket og vi må standse bilen flere gange for at få timelapses med det svævende, fascinerende og magiske nordlys. De sidste tre nætter på turen beriges vi hver nat med det smukkeste nordlys, og de to sidste nætter på Segla og Evenes eksploderer himlen i et fantastisk grønt lysorgie, som vi aldrig nogensinde glemmer.

Tommy

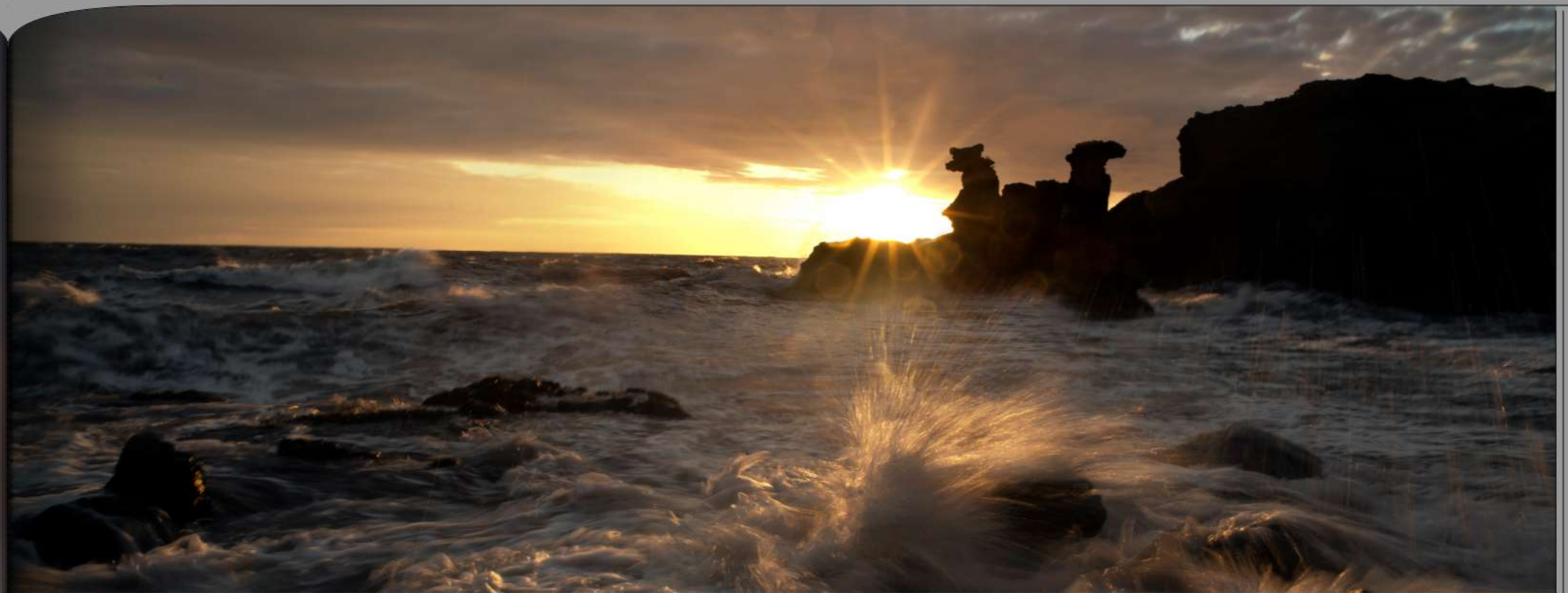

Danmark

Vores egen baghave

I Danmark er jeg født, dér har jeg hjemme, der har jeg rod, derfra min verden går. Dig elsker jeg – Danmark, mit fædreland! Sådan lyder det i H.C. Andersens hyldestdigt til Danmark og ligesom digteren elsker vi fotografer også Danmark. Vi bor i et land uden høje bjerge, men til gengæld er der masser af frodige og smukke landskaber tæt på skov og strand. På de næste sider præsenterer vi et udvalg af vores fotos, bla fra Rubjerg, som har været aktuelt i 2019 med flytningen af Rubjerg Knude Fyr.

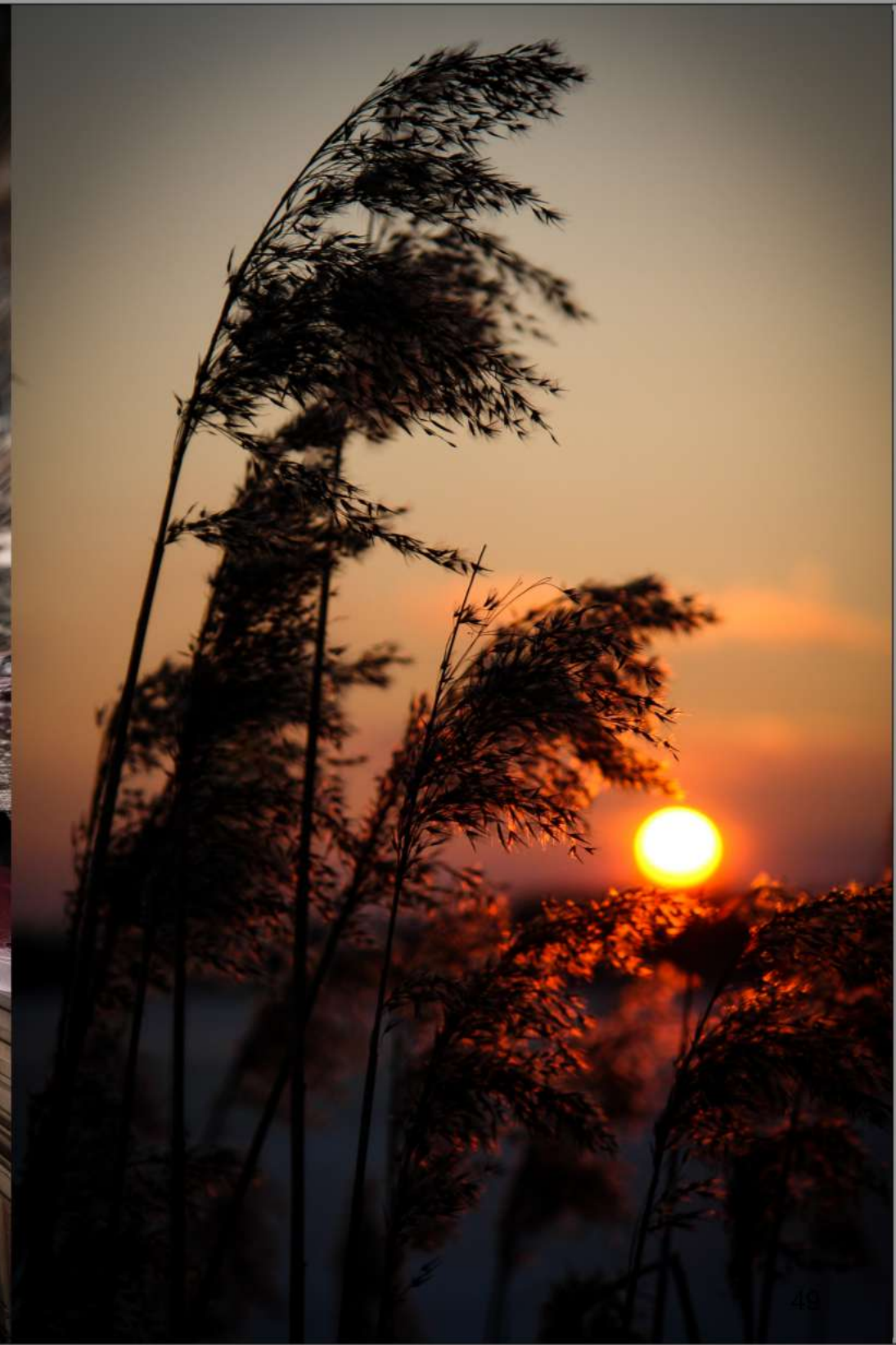

Danmark, dit indre ocean
Jeg bølger ud på din bølgende vandseng
Som et silkelagen
Solskin på drømmenes altan
De drikker kaffe fra kaffemaskiner
Hele formiddagen

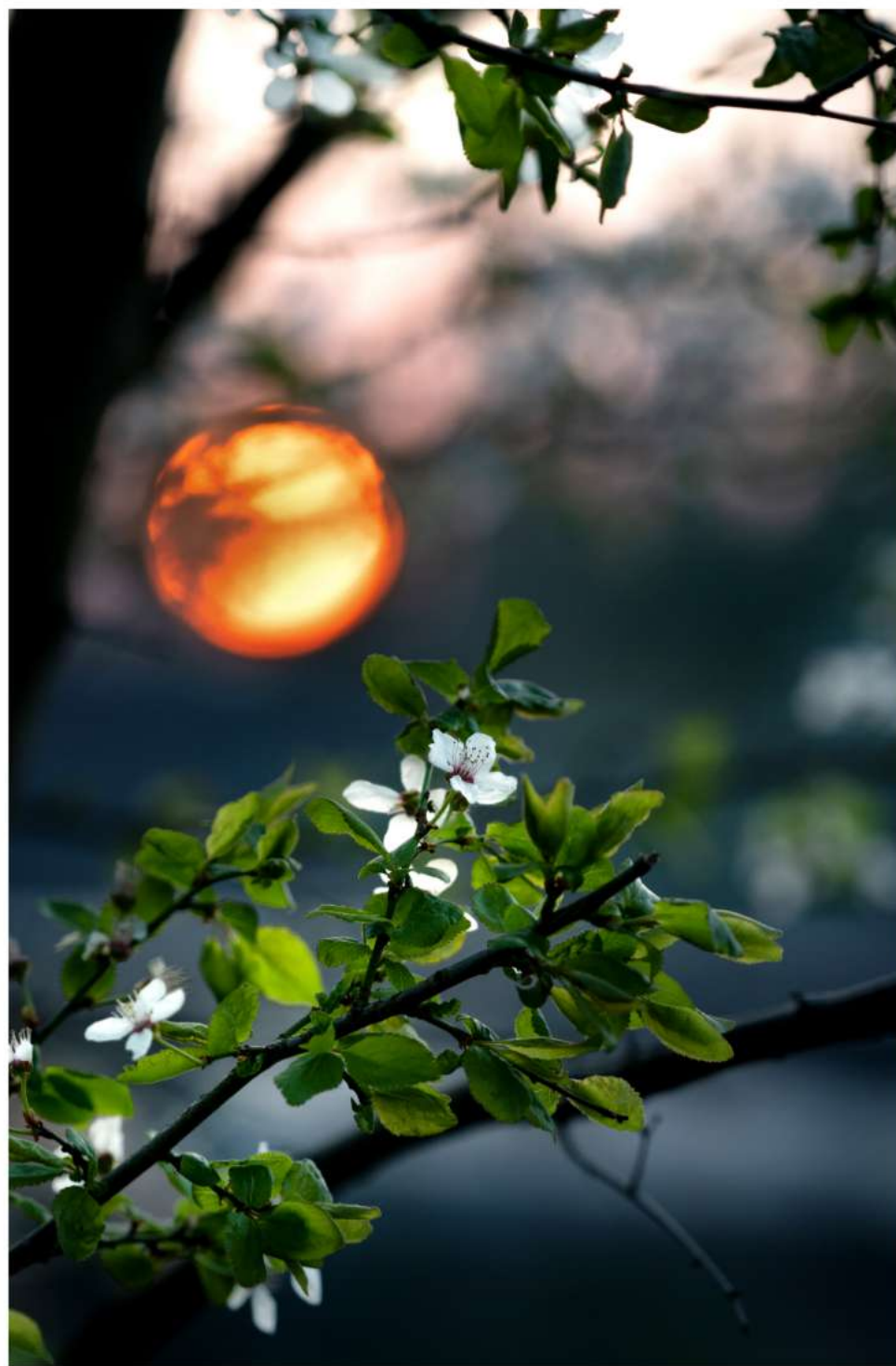
Lige meget hvem du er, lige meget hvor du er
Så velkommen her
Jeg kravler op i en stang
Til det hjul de engang kaldte storkereden
Og råber: længe leve mangfoldigheden

Peter A.G. Nielsen

Marokko

O wind, rend open the heat,
cut apart the heat,
rend it to tatters.

Fruit cannot drop
through this thick air
fruit cannot fall into heat
that presses up and blunts
the points of pears
and rounds the grapes.

Cut the heat
plough through it,
turning it on either side
of your path.

Hilda Doolittle

Italien, Assisi.

Alle italienere kender historien fra 1200-tallet om den rige klædehandlers søn, Frans, som hjalp til i faderens butik og begyndte at uddele gratis tøj til de fattige. Et opgør mellem far og søn resulterede i at Frans forlod hjemmet, begyndte at prædike og i 1209 dannede han katolikkernes største munkeorden, Franciskanerne. I dag er Frans nationalhelgen i Italien og turister i millionvis valfarter hver år til hans fødeby, Assisi. Tove Lind skrev i samarbejde med Tommy en musical, Guds Gøgler, om Frans af Assisis liv, og efter Toves død i 2009, opførte Tommy musicalen året efter i Musikhuset Aarhus. Frem til 2013, hvor Guds Gøgler blev opført som koncert i Assisi i San Rufino Katedralen, besøgte Tommy byen flere gange. De følgende fotos fra byen er taget i den forbindelse.

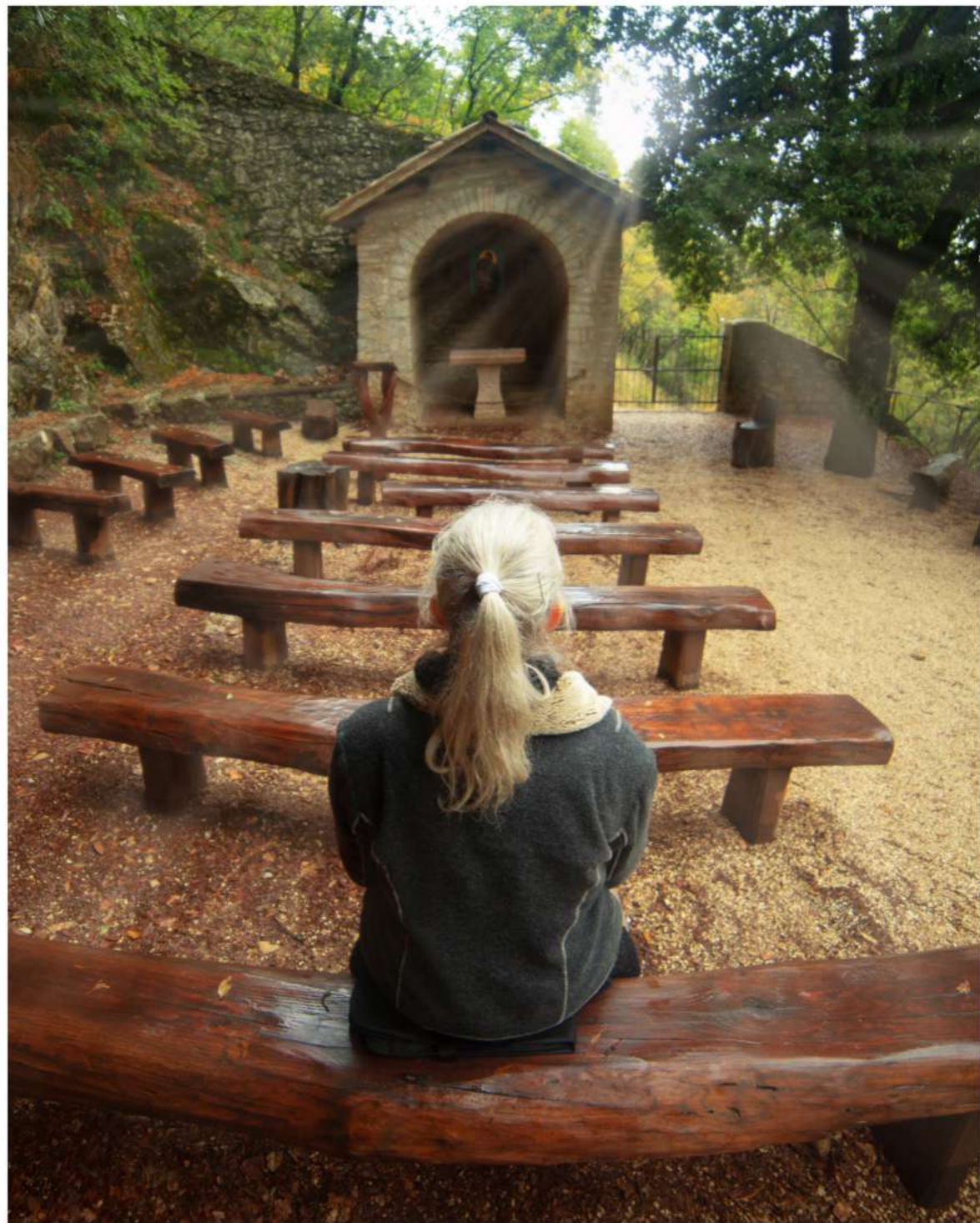

Italien

As the sunrise to the night,
As the north wind to the clouds,
As the earthquake's fiery flight,
Ruining mountain solitudes,
Everlasting Italy,
Be those hopes and fears on thee.

Shelley

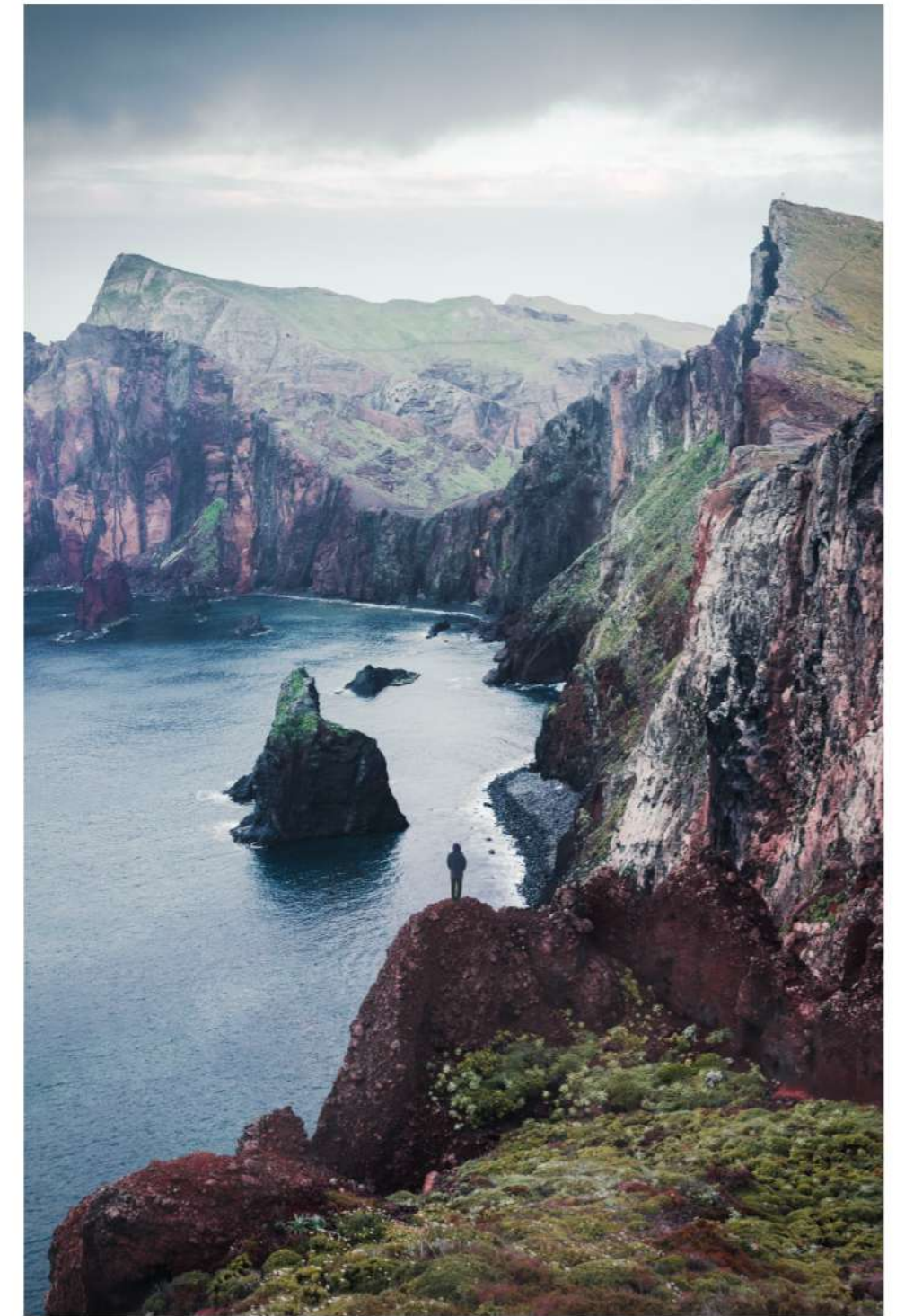
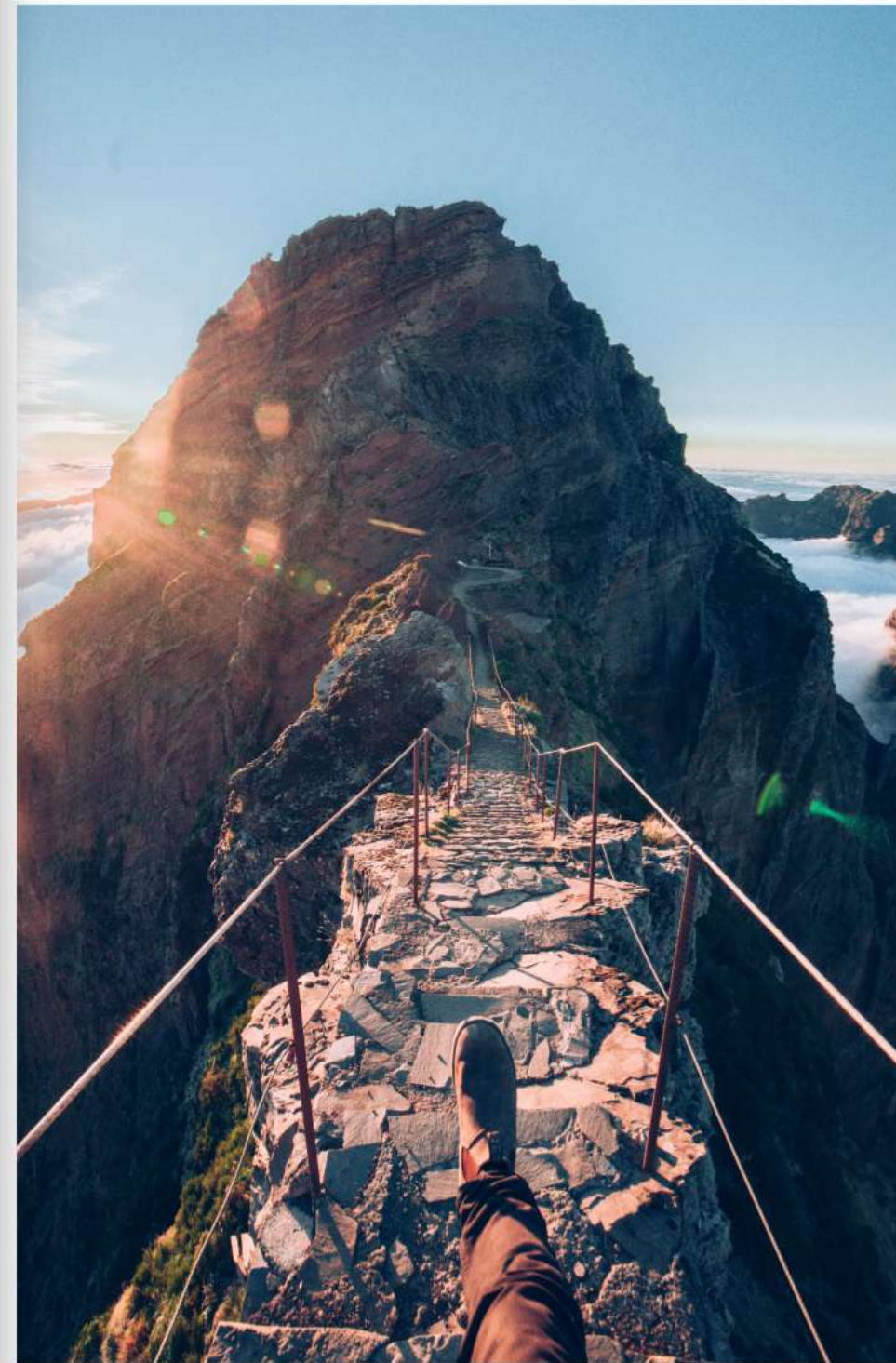
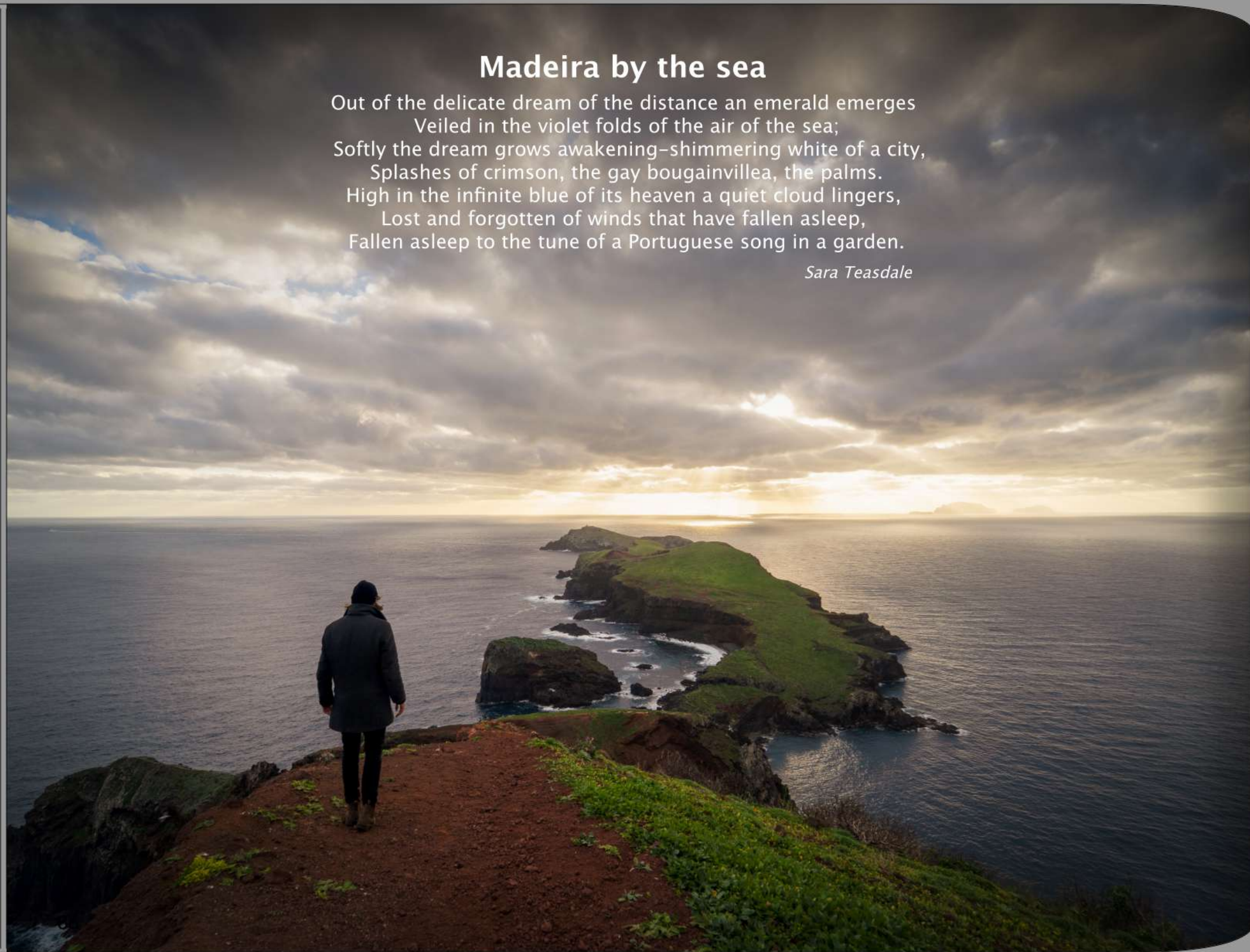

Madeira by the sea

Out of the delicate dream of the distance an emerald emerges
Veiled in the violet folds of the air of the sea;
Softly the dream grows awakening—shimmering white of a city,
Splashes of crimson, the gay bougainvillea, the palms.
High in the infinite blue of its heaven a quiet cloud lingers,
Lost and forgotten of winds that have fallen asleep,
Fallen asleep to the tune of a Portuguese song in a garden.

Sara Teasdale

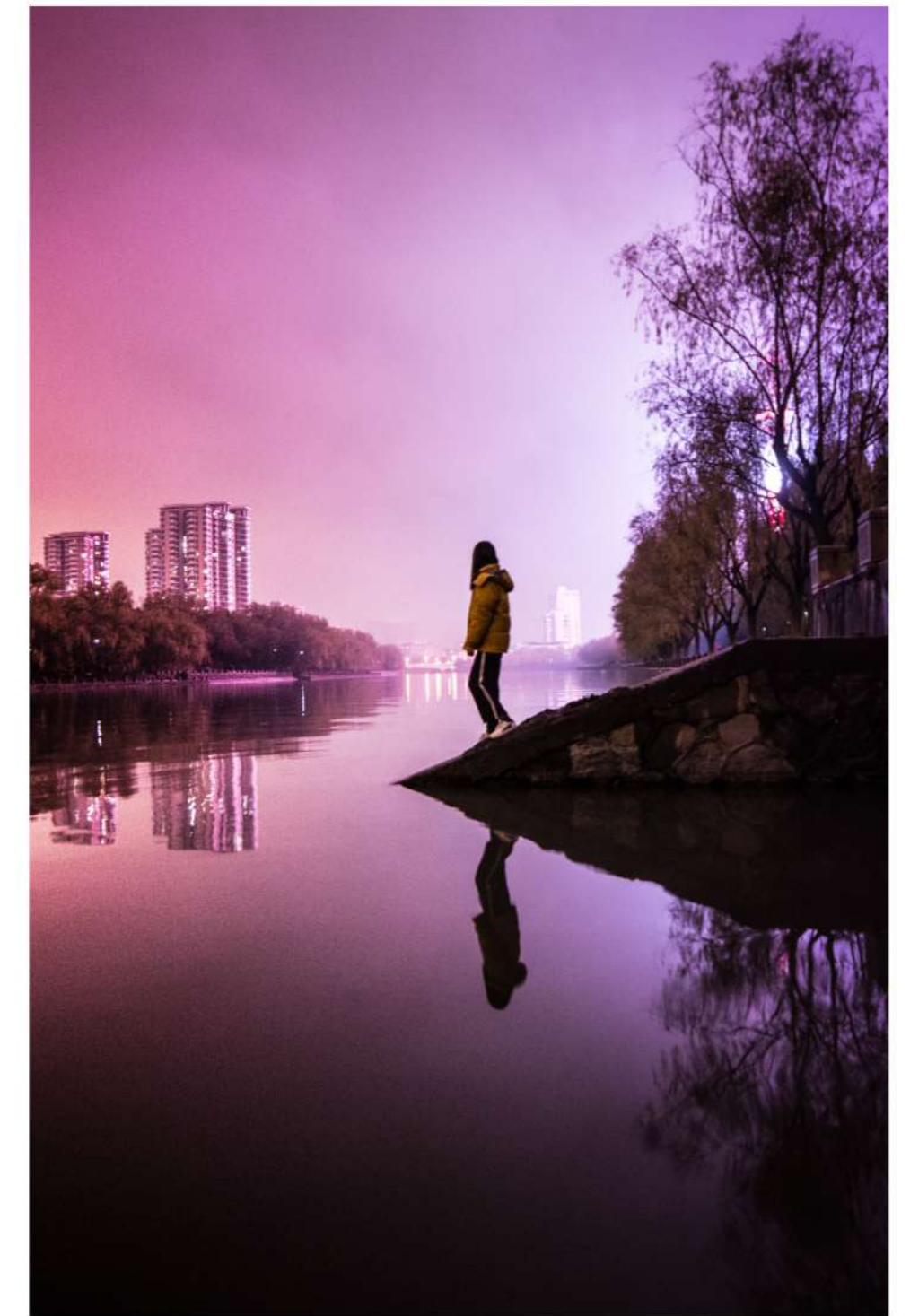

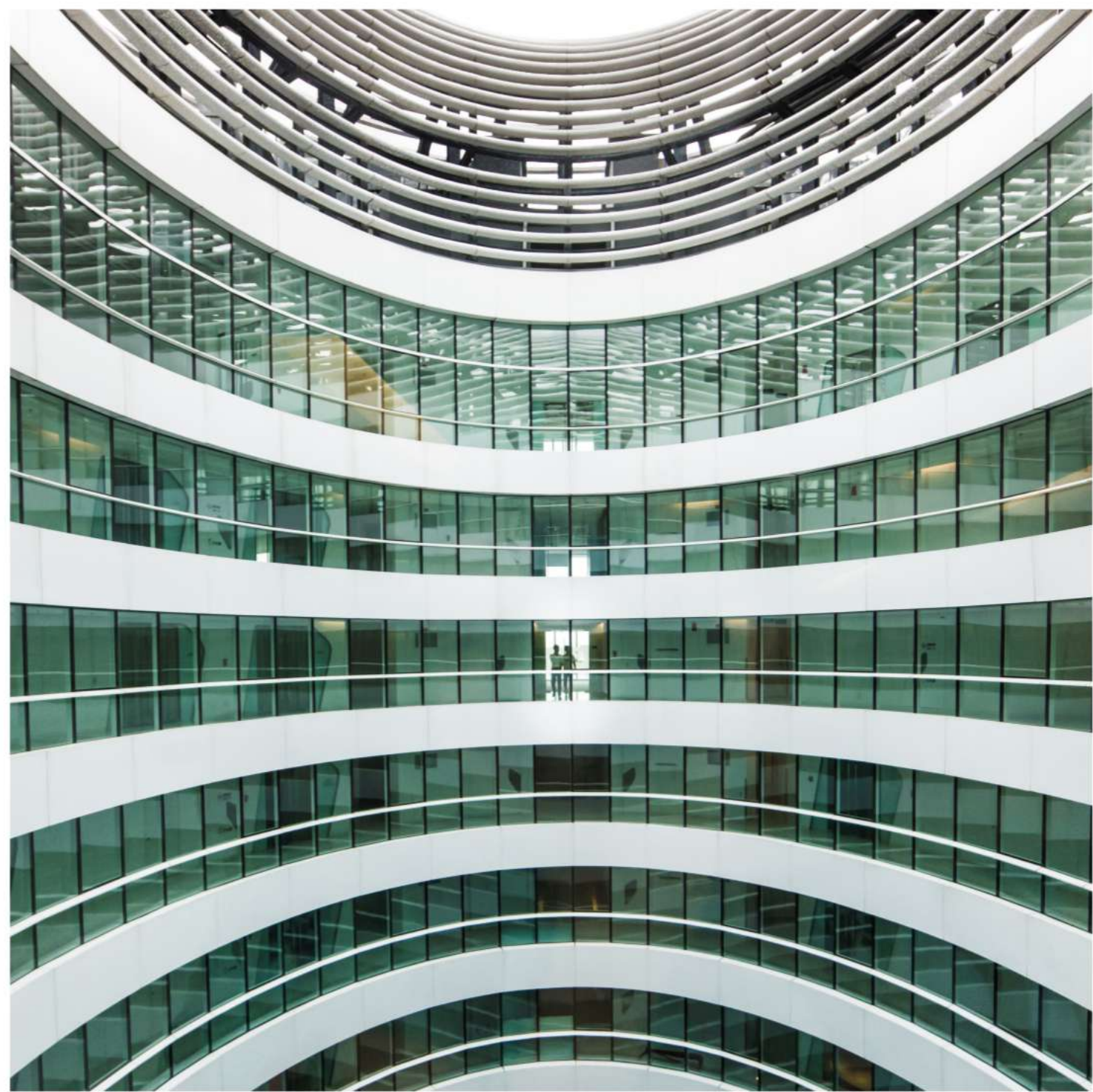

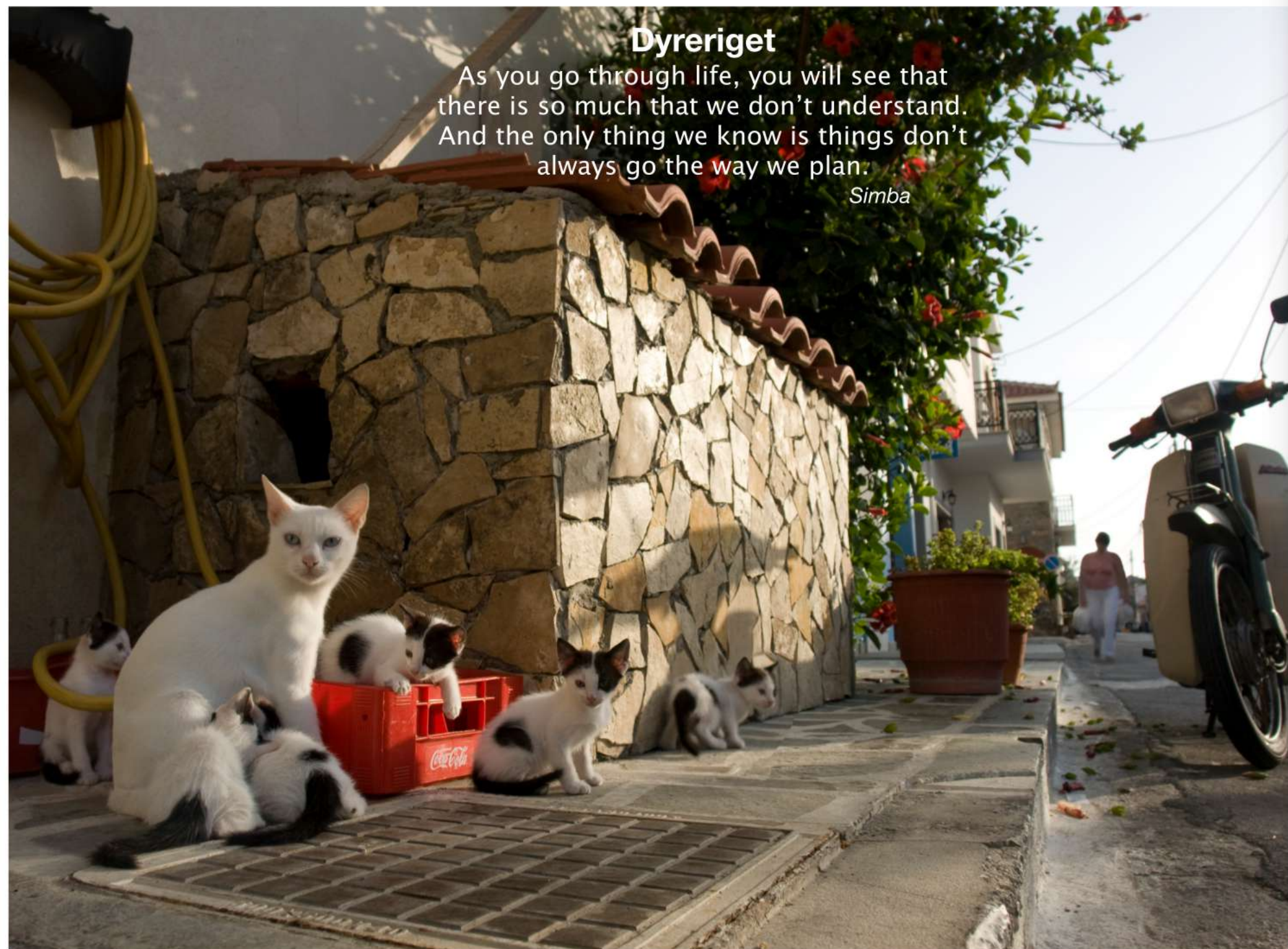
Asien

The sun beyond the mountains glows;
The Yellow River seawards flows.
You can enjoy a grander sight,
By climbing to a greater height.

Wang Zhihuan

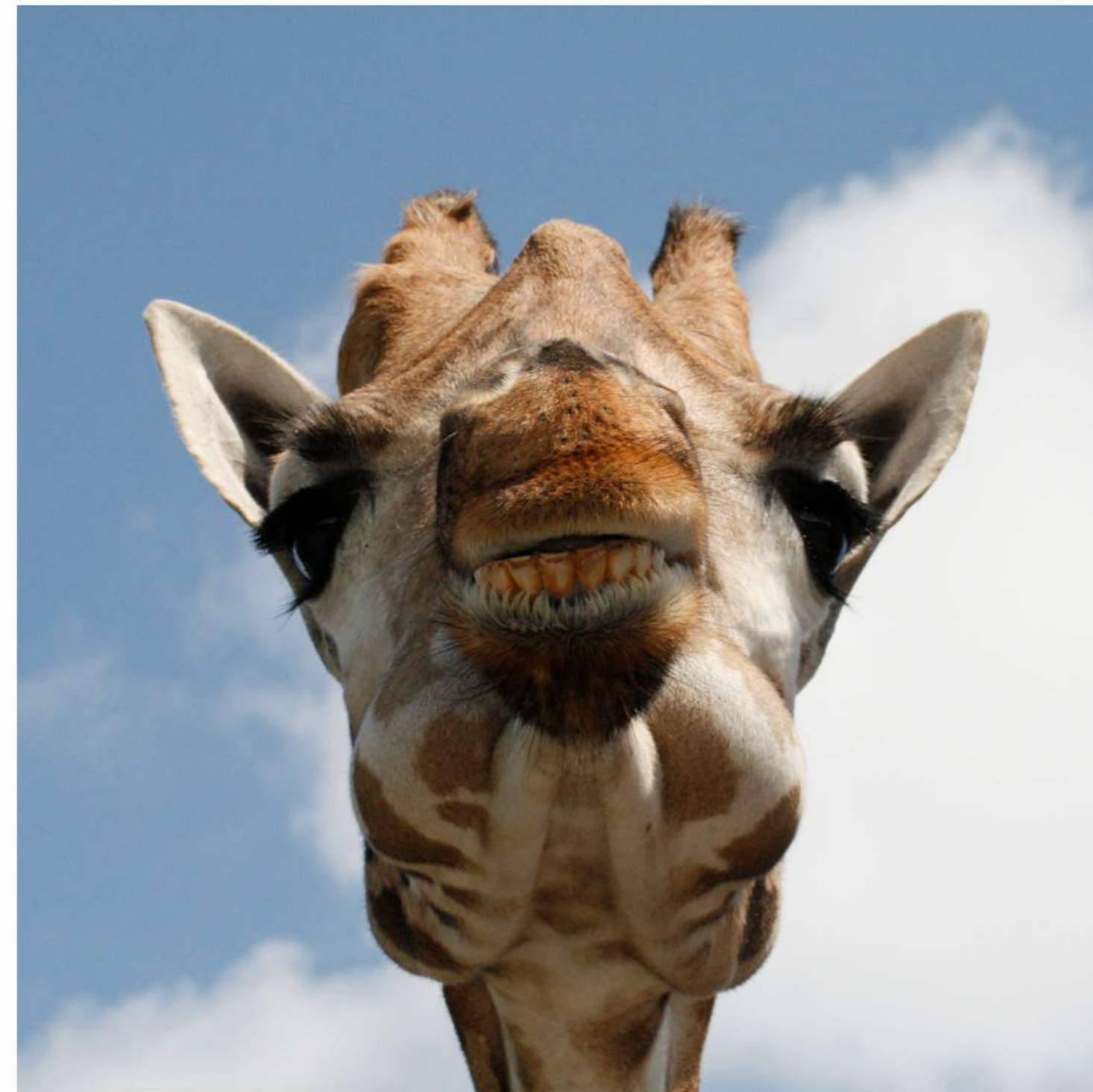
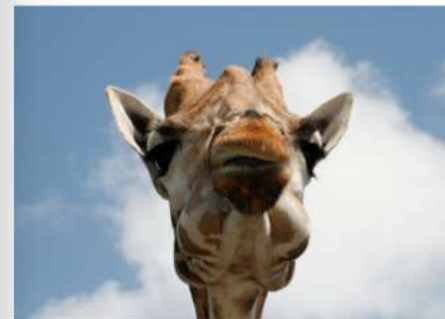
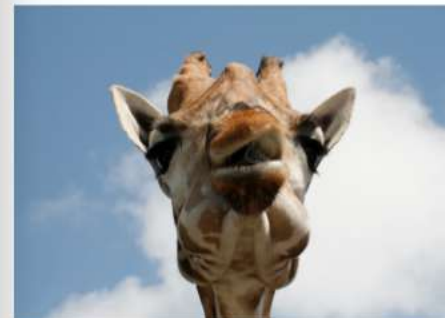
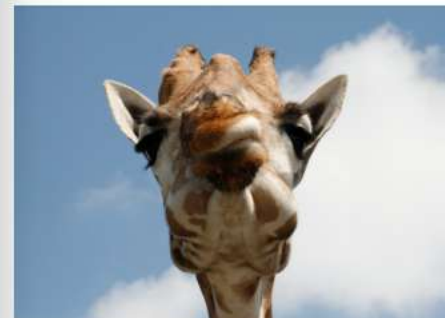

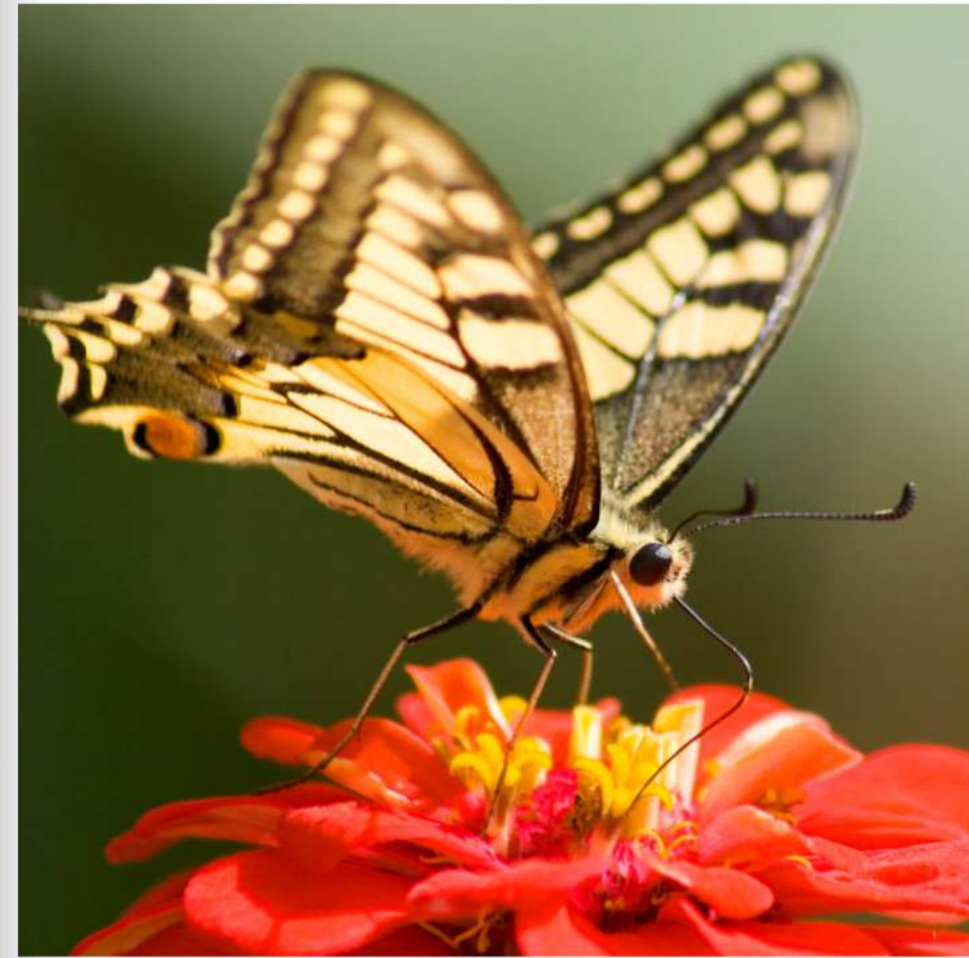

Dyreriget

As you go through life, you will see that there is so much that we don't understand. And the only thing we know is things don't always go the way we plan.

Simba

Stilleben

My love she speaks like silence
Without ideals or violence
She doesn't have to say she's faithful
Yet she's true, like ice, like fire
People carry roses
And make promises by the hours
My love she laughs like the flowers
Valentines can't buy her

Bob Dylan

Er du i filmhumør? Scan QR- koden og se en kortfilm

CAPTURE THE NORTH

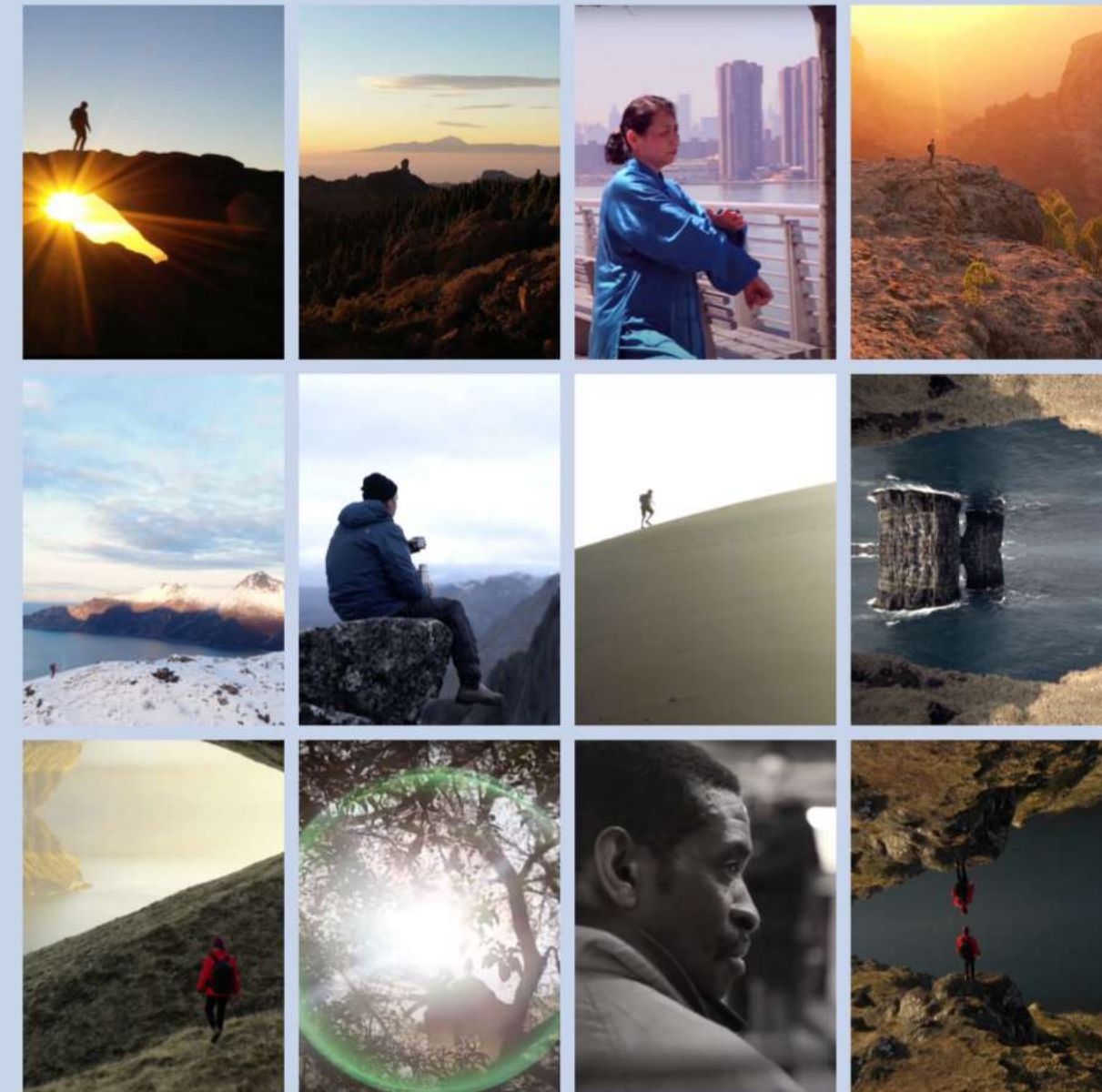
Canarian Hymn

NEW YORK, NEW YORK

MIRAGE OF THE NORTH

Eventyret venter den,
der forstår at gribe det.
Knud Rasmussen

